

Hodiny na věži ukazovaly půl šesté ráno. Město se začínalo probouzet do dalšího chladného listopadového dne. Ona ale díky své bolesti v srdci která ji tížila, zimu snad ani nevnímala. Na tvářích jí pálily slzy a hlavou se jí honilo tisíce myšlenek, které směřovaly k včerejšímu dni... Stále tomu nemohla uvěřit. Přesně včera se její pohádkový život zborčil jak domek z karet. Až teď si uvědomovala, že toho dokonalého muže, kterého měla po svém boku patnáct let, vlastně vůbec ani neznala, teprve až včera měla tu čest, poznat jeho pravou tvář. Ne, to musí být nějaké nedorozumění. Vždyť přeci on, její milovaný Robert, nemůže být takový... Bohužel, hlas v jejím srdci jí našeptával, že to je krutá pravda.

V myšlenkách se jí její manželství začalo promítat jako nějaký film. Film? Ano, vždyť až teď si už může být jistá, že to byl film. On byl vlastně dokonalý herec. Vzpomínala na ty nádherné počátky jejich vztahu. Byla mladičká, sotva dvacetiletá, když si ji po jejich dvouleté známosti chtěl vzít. Bez váhání mu řekla ano. Byla přesvědčená, že jinak mu odpovědět nemůže. Přemýšlela, jak by mu odpověděla, kdyby už tenkrát věděla, že jí vlastně lže. Bohužel, cítila, že by byla asi její odpověď stejná, jako tenkrát.

První tři roky jejich manželství se zdály být jako pohádka, až pak se začal měnit. Skoro několikrát do týdne nespál doma. Tvrdil jí, že ve firmě má toho tolik, že bude i lepší když tam občas přespí. Až teď se vlastně ukázalo, kde její milovaný spával. U svých milenek, a nebo celou noc trávil ve svém nočním podniku o kterém až do včerejšího dne neměla ani ponětí. Ano, už od začátku věděla, že se líbí ženám a ony se líbí jemu, ale neviděla na tom nic špatného, vlastně ani nic vidět nemohla, jelikož její láska byla příliš silná a nedovolila jí vidět realitu. Tu poznala až včera....

Ve svých myšlenkách se znovu přenesla do toho včerejšího osudného dne..

I když měla se svým mužem presonál, tak i přesto se nezdráhala zastat většinu domácích prací. Stejně jako ten den. Rozhodla se, že poklidí manželovu pracovnu. Rovnala jeho papíry na pracovním stole a najednou se zarazila. Nikdy se v jeho věcech neprobírala, ale to, co našla teď, ji doslova nabádalo, udělat výjimku. Na stole byla nájemní smlouva jistého erotického podniku, napsaná na jméno jejího muže. Bohužel to nebylo všechno. Sotva otevřela první šuplík jeho pracovního stolu, usmívaly se na ní různé paragony a faktury. Všechny byly za drahé věci a to dost zajímavé: dámské parfémy, erotické spodní prádlo, erotické pomůcky... nepamatovala si, že by něco takového od něj někdy dostala. Největší šok ji ale teprve čekal a to, když z desek, kde měl uloženy další "důležité" papíry, vypadla zajímavá fotografie. Nemohla uvěřit svým očím. Její muž, ležel nahý na kanapíčku a kolem něho byly tři ženy, ve zvláštních polohách. Ne, to ne, to není on! Předpokládala, že je překvapením konec ale ta vesele pokračovala dál. Když desky, kdy byly uloženy papíry, otevřela, našla i dopis, ve kterém její drahý "někoho" ujišťoval, že se své ženy co nejdříve zbaví a vysvětloval, proč s ní vlastně byl tak dlouho. Byla pro něj pouze panenkou a ozdobou na večírcích, ale také jistotou, že když byl s ní, mohly pokračovat "kšefty" s jejím bratrem. Když četla dál, dozvěděla se, že "kšefty" s jejím bratrem skončily a proto není důvod s ní nadále v manželství pokračovat. Nejvíce se jí zarývaly do srdce urážky na její adresu, které uváděl v dopise... Ne, to není pravda! Její bratr a on? Co? Jak je možné, že o tom nevěděla? Ne to nemůže....

"Co si to dovoluješ?! Ty se mi hrabeš ve věcech?!"

Cítila, že z něj má strach, ale tohle jí přeci vysvětlit musí. Byl rozrušený a rychlými kroky se k ní blížil. Pokusila se svůj strach potlačit a žádala vysvětlení.

"Můžeš mi vysvětlit, co to všechno znamená? Ty jsi měl nějaké kšefty s mým bratrem?"

Dál se ptát nestačila. Díky silné ráně, kterou jí uštědřil do tváře, spadla na zem, ze které ji ale násilím zvedl. V jeho očích blýskaly plamínky zla:

" Do toho Ti nic není! A radím ti, buď hodná a dělej vše, co ti teď poradím, nebo sakra špatně

dopadneš! Mí lidi si s tebou poradí, jestli nebudeš poslouchat!"

Ona nestíhala vycházet z úžasu, co všechno se na něj ještě dozví?

"Co prosím? Jací lidi? Ty máš nějaké lidi? Co to má znamenat?!"

Poprvé v životě na něj zvýšila hlas. Což dělat neměla. Přitáhl si ji k sobě a začal ji tahat za vlasy.

" Tak hele, takhle se mnou mluvit nebudeš, rozumělas?! To, jestli mám, nebo nemám lidi, tě vůbec nemusí zajímat. Pro tvoje dobro, bych hezky držel hubu a poslouchal jak hodinky. Ale ok, už o mě všechno víš, vlastně tím líp i pro mě. Konečně se tě můžu zbavit. Takže holčičko, ty se teď hezky sebereš a opustíš můj dům. Můj, rozumíš? Aha... já ti to neřekl.. no dobře. Věc se má tak, že nejsem magor, a proto jsem si nechal vše přepsat na sebe. To znamená, že tobě nepatří nic. Nic! Ani rezidence, ani auta, chata, další nemovitosti a dokonce ani firma! Takže máš úplný hovno, moje milá. Byl jsem s Tebou jen proto, páč jsem potřeboval, aby mě někdo chvíli reprezentoval a tvůj bráška mi pomáhal... řekněme s obchody. No ale stalo se to, že tvůj bráška a já, se už nepotřebujeme. Oba jsme si dopomohli k tomu, co jsme potřebovali. Jo a když jsem u tvýho bratra...no jak to říct... zkrátka asi takhle: Tvoje rodina na tebe sere. A víš proč? Protože mi včetně tvýho bráchy uvěřili to, co jsem jim o tobě řekl. Že jsi kurva, podvádíš mě a.. teď to nejlepší: Pokusila ses o daňový podvod! Dobrý ne? Všechno mi krásně sežrali a jejich lítost patří mě. Takže ti doporučuju, se jim vyhnout, zvláště teď, co se jim chystám dalšího říct... bude sranda.. jejich dceruška a vnučka utekla s cizím chlapem a pokusila se mě okrást. Už se na to těším. Takže pušo, co teď s tebou bude mi je ukradený, jen mi podškrábneš rozvodový papíry a smlouvu, že souhlasíš aby vše po rozvodu zůstalo mě. Myslím to, co jsme nabyli v manželství, který s tebou stejně stálo za starou belu. Proč si myslíš, že jsem s Tebou nechtěl mít děti?..."

Celou dobu ho tiše poslouchala ale tohle jí do slova vyrazilo dech.

" Cože? Jak nechtěl? Tvrdil jsi mi, že jsi sterilní..."

Bohužel, jeho výsměšný výraz ve tváři, hovořil za vše...

" Blbý co? Představ si, že jsem si ani neuměl představit, že bych s tebou měl děcka, tak jsem si musel vymyslet pohádku o neplodnosti. Ale neboj, myslím na vše. Já totiž své děti mám, víš? "

Začala zoufale plakat, připadala si jak v nejhorším snu... on má děti...Věděl co se jí honí hlavou a proto pokračoval dál...

"Komu si myslíš, že bych to jednou odkázal? Nemyslela sis snad, že tobě? No to snad ne... Tohle vše dostanou mé děti. Jo a co se týče ty ženský, respektive jejich matky, můžeš bejt klidná. Ta coura mě nezajímá, stejně jako ty. Splašil jsem jí tenkrát na jedny swingers párty, kam občas zajdu a pořád mlela o tom, že touží po harantech, no a mě se to zrovna hodilo do krámu. Jinak na potěšení, který ty neumíš, mám jiný. Stačí jít na erotickou seznamku, ale to ty asi neznáš, co? Tak, už víš všechno, podepišem a pokvapíš. Ok?"

Byla na dně.. tohle jí právě řekl muž, kterého tolik milovala? Co jí to vlastně povídá? Jaká seznamka, swingers, ...

Největší rána pro ni je ale ta, že má děti. Ona je nemá... nechtěla mu ublížit, když jí řekl, že je neplodný a rozhodla se, z lásky k němu, děti nemít.. nemá děti, nemá rodinu a dokonce už nemá ani střechu nad hlavou. Tohle jí nemůže udělat! Čím se provinila? Že ho milovala?

Stál nad ní a čekal až mu podepiše rozvodové papíry, které už měl dávno připravené a čekal už jen na příležitost, která nastala právě dnes.

Vstala a objala ho.....

"Roberte, prosím... neopouštěj mě.... já... udělám všechno co budeš chtít.. neopouštěj mě..."

Setřásl ji ze sebe, jako něco velmi nechutného.

" Nech mě! Jestli chceš udělat všechno co budu chtít, tak můžeš hned: Vypadni! Ale nejdřív mi

podepíšeš, že se rozvádíme a že všechno je moje. Tak dělej... jo abych nezapomněl, moje: znamená i tvůj šatník. Nemysli si, že si něco odneseš. Bylo to vlastně všechno za moje peníze. To, co jsi vydělala ty, za ty tvoje malůvky, kterým pitomci, jako jsi ty, říkají módní návrhy, se pomalu vejde za nehet, takže mám vlastně právo i na tvůj šatník. Myslím, že se holkám tvý hadry budou líbit. Dcery jdou pomalu do věku, kdy se rády strojí, tak budou mít možnost.. no tak.. dělej!"

Věděla že tohle je konečná... už neměla sílu ho prosit. Vzala tužku a podepsala mu vše. Jen chtěla vědět poslední věc...

" Kolik je tvým dcerám?"

Už se jí chystal popadnout za ramena a odvléct ke dveřím, ale rozhodl se, že jí naposledy odpoví.

Sklonil se k ní a sykl jí do tváře:

"Jedenáct a třináct, když tě to tak zajímá! A už konečně táhni!"

Byla v šoku...

Jeho děti se narodily za jejich manželství.. proč ale? Proč nemá děti s ní? Co mu udělala? Zkoušela ho ještě naposledy prosit, ale bohužel zbytečně.

Vyhodil ji na ulici, jako toulavého psa.

Vůbec si neuměla představit, co teď s ní bude.. kam má jít?

Její rodina, ji díky němu odstříhla. Už jí to i pomalu začalo docházet. Proto se jí neozývali a když se o to pokusila ona, tak bez výsledku a jakéhokoliv vysvětlení. Její pokus o kontakt, zůstal pokaždé bez odezvy.

Nemá peníze, nic... Chvilí seděla a plakala před svým už bývalým domem. Nakonec se zvedla a šla, aniž by věděla kam.

Takhle chodila celou noc, až do raních hodin. Byla vyčerpaná, nešťastná..náhle cítila, jak ji opouští síly, viděla kolem sebe jen tmu....

"Haló, paní...slyšíte? No tak, proberte se... haló..."

Když přicházela k sobě, začala volat svého muže...

"Roberte... lásko moje... prosím neopouštěj mě...Roberte..."

Čísi hlas jakoby z velké dálky oznamoval:

"Dobrý, už se probírá...konečně...díky bohu že žije".

Pomaloučku začala otevírat oči...

Ležela v nějakém bílém pokoji...je v nemocnici. U její postele stál lékař a zdravotní sestra. Všimla si, že ji napojili na kapačku. Ale jak se sem pro Boha dostala? Naposledy byla na ulici. Začala plakat, byla zoufalá a vyděšená zároveň.

"Kdo mě sem přivezl?"

V hloubi srdce si zoufale přála, aby jí lékař řekl, že to byl její bývalý manžel. Ale zmýlila se. Lékař se jí pokoušel uklidnit, sedl si k ní a začal jí pomalu vyprávět, co se vlastně stalo.

"Měla jste štěstí v neštěstí. Našel jsem vás já, dnes ráno a okamžitě jsem Vás sem přivezl. Byla jste dlouho v bezvědomí. Ale teď je důležitá další věc: A to, jak se jmenujete?"

Stále plakala, ale i přesto se mu snažila odpovědět.

"Mia"

I přes pláč, si nemohla nevšimnout sestry, jak se zatvářila. Ihned se ale také dozvěděla proč. Sestra se na ní mile usmála a sedla si vedle jejího lůžka.

"Aha, já si říkala, že jste mi povědomá. Takže, jste to vy? Paní Mia Steelová, módní návrhářka, že je to tak?"

Jí moc do povídání nebylo, plakala, věděla, že i s návrhářstvím je konec. Když se její bývalý manžel mstí, tak se vším všudy. O tom se už přesvědčila několikrát. Moc dobře věděla, co znamená u něj

věta: "Když někdo zlobí" . Například, když někdo z personálu, vykonal něco špatně. Následovala okamžitá výpověď a dokázal též zařídít, aby dotyčný "viník" , práci už jinde nesehnal. Tak proč by se nemohl pomstít jí?

Bohužel, musela sestře odpovědět, viděla, jak na ní do slova visí pohledem, ne jen ona, ale i samotný lékař, který ihned po tom, co ji sestra poznala, zbystřil. Bohužel dokázala ze sebe dostat pouze jedinou větu.

"Ano, jsem..."

Bohužel, nebyl otázkám konec. Lékař se také ujal slova:

"Váš manžel je "ten" podnikatel, ne? Máte na něj kontakt? Musí vědět co s vámi je."

Zmínka o jejím manželovi, ji vyděsila k smrti.

Začala se celá třást. Ne, tohle v žádném případě nesmí dovolit! Udělal by jí strašné zle. Lékaře, pochopitelně její reakce zarazila. Tak tady se něco děje.. opatrně ji vzal za ruku a snažil se jí utišit...

"No tak... uklidněte se, musím přeci někoho z vaší rodiny kontaktovat. Našel jsem vás v dost zvláštní situaci... ležela jste bez vlády na chodníku. Co se vám vlastně stalo? Je to důležité, proto se prosím pokuste,..."

Už to nemohla dále poslouchat. To, co po ní chtěl, bylo naprosté šílenství, i když samozřejmě pro něj jako pro lékaře, to byla naprostá samozřejmost. Bohužel, jednat mu dovolit nesmí. Byla si ale i vědoma toho, že svou odpovědí v něm vyvolá podezření ale nemohla jinak. Zoufale se na něj podívala.....

" Moc vás prosím, nedělejte nic. To bude dobrý. Robert.. tedy můj bývalý manžel... je.. je pryč a co se týče mě... postarám se o sebe."

Bývalý manžel? Toto oslovení, byla novina jak pro lékaře, tak pro sestru, která se už chystala, díky své zvědavosti, klást Mie další otázky, ale lékař ji naznačil, ať raději mlčí. Viděl Miu, v jakém je stavu a jemu osobně přišlo trapné, se jí, jako známé osobnosti na cokoli vyptávat. Obecně vzato, je to její soukromí. Jestli jsou rozvedení a nebo ne, je pouze mezi nimi.

Ale věděl, že musí někoho zkontaktovat. Stále mu vrtalo hlavou, co dělala v tak zuboženém stavu na chodníku. Že by ji tak sebral rozvod?

Určitě: Stále svého bývalého manžela miluje, už podle jejího volání, když přicházela k vědomí. Musel jí asi ublížit, když se tak vyděsila, sotva se o něm zmínil.

Znovu se jí pokoušel utišit, když ale viděl, že jeho snahy jsou marné, slíbil jí tedy, že jejího bývalého, kontaktovat nebude a ani nikoho z rodiny. Když viděl, že to jak se říká "zabralo" , nechal jí o samotě a šel se sestrou na nemocniční chodbu. Jakmile byla o samotě, nechala volný průchod svým myšlenkám.....

Stále měla před očima fotografii, kde ležel nahý s ženami.

Co se to sakra děje? Ano, jednu věc si uvědomuje...celé manželství o jeho nevěrách tušila. Vždyť už na začátku jejich manželství, kdy jezdíval na služební cesty po světě - Hongkong, Itálie, Německo, Řecko, tak ani jednou ji nevezal s sebou a pokaždé, když se vrátil, páčil jí neblahý pocit, že se nevrací pouze ze služební cesty, ale také z náručí jiné ženy.

Nikdy mu ale o svém podezření neřekla, bála se že ho ztratí a nakonec se to stejně stalo. Bohužel, něco jiného je tiše tušit, však o to větší bolest to pro vás je, když se přesvědčíte, že vaše předtuchy byly správné. To zjistila včera...

Ale co sakra celých patnáct let dělala špatně? Poslouchala ho na slovo, byla mu vždy věrná....

Aha! Tak to je ono, ta jeho neplodnost! Celé ty jeho zoufalé prosby, aby brala antikoncepci, byl vlastně cirkus a to proto, aby chránil sebe. Je to jasné, nemohl se před ní prozradit, že jeho

"neplodnost" je pouhá pohádka, aby s ní nemohl mít děti!